

vidt der er Hjemmel til at lade den overenskomstmæssige *Akkordbetaling* være afgørende for Spørgsmaalet om Gyldigheden af en Arbejdsvægring med Hensyn til et saadant Arbejde, omend Ministeriet maatte finde det rimeligt og bedst stemmende med den formentlig til Grund for Systemet liggende Forudsætning, at det er den for den paagældende Art af Arbejde normale overenskomstmæssige Løn, der i første Række er afgørende; man skal til Støtte for denne Betragtning anføre, at der i Tilfælde af, at man ikke tiltræder dette Synspunkt, vil indtræde det formentlig urimelige Forhold, at den arbejdsløse, der for at undgaa Fortabelse af Arbejdsløshedsunderstøttelse overtager et saadant Arbejde til en lavere Løn end den overenskomstmæssige *Akkordbetaling*, vil risikere at blive ekskluderet af sin faglige Organisation for Overtrædelse af den ham over for denne paahvilende Forpligtelse.

Da Afgørelsen af, hvorvidt fyldestgørende Grund for Arbejdsvægring foreligger, i første Række træffes af Arbejdsnævnet, hvis Afgørelse atter kan indankes for Ministeriet, fandt Ministeriet Anledning til at forelægge Spørgsmaalet for Arbejdsnævnet, der imidlertid i Anledning af den foreliggende Sag *enstemmigt* udtalte, „at Arbejderne, saafremt vedkommende Arbejde sædvanemæssigt eller i Henhold til Overenskomst udføres i *Akkord*, efter Nævnets Formening maa være berettiget til at forlange, at Arbejdet udføres i *Akkord*.“

Da Ministeriet maa anse det af Nævnet *enstemmigt* tagne Standpunkt som et Udtryk for, at den anførte Bestemmelse ikke lader sig gennemføre i Praksis, hvis der skal lægges afgørende Vægt paa Ordet *Timeløn*, har man fundet sig foranlediget til paany at foreslaa Bestemmelsen ændret som anført.

Den stærke Udvikling af Organisationerne og af organisationsmæssige Aftaler og det samfundsmæssigt ønskelige i, at saadanne Aftaler styrkes og overholdes, fører dernæst efter Ministeriets Opfattelse til, at Arbejdsløshedsperioder ikke skal kunne benyttes til at tvinge arbejdsløse til at tage Arbejde til Betaling, der ligger under de imellem Organisationerne truffne Aftaler, saa meget mere, som saadant Arbejde som Regel kun kan tilbydes for en kortere Tid og under Forhold, der i følelig Grad afviger fra det sædvanlige Arbejde.

Medens man herefter for det Tilfælde, at Parterne ikke er bundet ved Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbej-

dere, i Almindelighed opretholder den gældende Regel, at det for Arbejdsvægringens Berettigelse er afgørende, om de tilbudte Lønvilkaar er ringere end de i den paagældende Virksomhed eller Egn for tilsvarende Arbejde sædvanlig gældende, findes det mindre rimeligt, at denne Norm skal være afgørende, for saa vidt der ved Arbejde af denne Art gælder en *Landsoverenskomst* med højere Lønvilkaar. Lige med *Landsoverenskomst* bør efter Ministeriets Formening stilles en eventuel *Overenskomst* gældende for den paagældende Landsdel, jfr. saaledes *Overenskomsten* for Landbrug og Skovbrug i Maribo Amt. Endvidere findes der ved Bestemmelsen af, hvad den sædvanemæssige Betaling udgør, at burde lægges Vægt paa, om Prisforhøjelser paa Livsfornødenheder maatte have forringet denne Løns Værdi i væsentlig Grad.

ad c—d og f) Der henvises til Bemærkningerne til §§ 18 og 19.

Til § 13.

ad a) Som anført i de almindelige Bemærkninger maa det anses for formaalstjenligt, at der gives de understøttelsesberettigede Medlemmer Adgang til i større Omfang end hidtil at nyde vedtægtsmæssig Understøttelse. Man foreslaar derfor, at det i Lovens § 18 fastsatte Mindstemaal for Dagpengeydelse gennem Hovedforsikringen forhøjes fra 70 til 90 Dage. Gennemsnitstallet ligger omkring 100 Dage, og kun faa Kasser er nede paa 70 Dage, saaledes at den foreslaaede Ændring ikke vil faa nogen væsentligere Betydning, jfr. at Arbejdsdirektoratet i den som Bilag anførte Redegørelse har anslaaet Merudgiften til 1 150 000 Kr.

Da der imidlertid kan tænkes at være — eventuelt at nyoprettes — Kasser, hvis Økonomi er tilrettelagt saaledes, at de ikke kan bære Udgifterne ved 90-Dages Understøttelsen, og da der eventuelt under kommende Kriser kan indtræde Tilfælde, hvor det af Hensyn til en Kasses Bestaaen kan være uomgængeligt nødvendigt, at Kassens Forpligtelser lettes, har man dog ment det rigtigst at skabe Mulighed for, at der under ganske særlige Forhold, for saa vidt Arbejdsnævnet indstiller dette, ansættes et lavere Maksimum.

ad b) Selv om der gennem den foreslaaede ændrede Affattelse af § 15, Stk. 5, ikke længere er nogen Nødvendighed for Overensstemmelse mellem det i § 18, Stk. 2, fastsatte fleraarige Maksimum og den i § 15, Stk. 5, omhandlede Periode, inden for